

Poesia

Josep Carner

Illa

Oh penyalar sobre camins que dansen,
illa, sobtada solitud, prodigi,
castell en mar, que mira, fonedissos,
el núvol, el vaixell! No pas que et manqui,
ni mai l'aturis, el rosec dels dies.

En tos covals, les ones fan esquerra,
el braç Cap-a-la-Terra se t'escurça,
i els teus pins s'escabellen, temorosos
de l'ahuc de les mòbils fondalades.

Tu i jo dempeus! I baldament s'escaigui
que juguem algun cop a estrangeria
(hàbit com és que fins l'amor destriï),
tu i jo plegats! Des la naixença meva
que vetlles el meu bleix; tu m'inventares
formes, colors, perquè em vagués de viure.
I en veient-me descloure les parpelles,
goses, cada matí, de viure encara.
No tingués jo matins, ¿qui et refaria?

Els meus sentits, d'encantament emplenes:
el vent, vestit de pols, brinat d'escuma,
el cel, amb el folcat que hi fa rodona,
el vell Proteu, musicador dels canvis,
la vida, pressa d'alenades vanes,
el foll delit que dins la sang arboren
les soles lluentors de la parença
i la virtut, arreu desassistida,
provant l'espai amb el seu angle d'ales.

Tot és senyal, i cap senyal no dura.
¿Què mai podries tu, penya vermella,
dins de la grapa universal del trànsit,
ni que fos ver el teu posat de roca,
certitud de pendissos i d'arestes;
ni que no fossis illa imaginària,
feta, refeta i habitada en somnis,
bastida amb el record i l'impossible,
sols al meu esperit commensurable?

Illa tres voltes! Perquè tens un ròdol
enllà de tot, que em crida i no em contesta,
i un altre, fet de comitives d'ombres,
i un, a tocar, de boires i complantes.

I ja mos ulls s'obliden de la terra,
i la ressaca entre mos dits s'escola.
i el tot enyoro que en la llum traspunta,
del mig estant d'una insabuda cala,
centre d'un arc que em protegeix i em lliura.

Que avui el sol, quan davant meu davalli,
em trobi encara a punt per a guarnir-me
un focarret, ull tendre de la fosca,
última feina d'horabaixes. —Illa,
¿quan dormirem el son irrevocable?
Oh si poguessis, ja mai més feixuga,
com un vaixell vogar per les tenebres,
sense indici de solc en el silenci,
els pals guerxats, però la vela viva!